

The image is a book cover for 'mycelium' by Vilma Kadlečková. The background is a dark, dense forest with a large, glowing, crystalline structure in the center, surrounded by debris. The title 'mycelium' is written in a stylized, blue font, and the subtitle 'Led pod kůží' is in a simpler, black font. The author's name 'VILMA KADLEČKOVÁ' is at the top.

VILMA KADLEČKOVÁ

mycelium

Led pod kůží

VILMA KADLEČKOVÁ

mycelium

Led pod kůží

Argo, 2013

Copyright © Vilma Kadlečková, 2013

Cover art © Tomáš Kučerovský, 2013

ISBN 978-80-257-1008-1 (váz.)

ISBN 978-80-257-1033-3 (e-kniha)

*Vzdávám hold všem obětem össenských
hub – svým laskavým i nelitostným
betačtenářům, bez jejichž podpory
a připomínek by tento příběh nadále existoval
jen jako vrstva informací v protonaci, místo
aby zkonzenzoval do slov na papíře či displeji.*

Poděkování

*Tito lidé mi pomohli prokousat se myceliem
až ke dnu: Karolina Francová, Sanča
Fülle, Viktor Janiš, Ondřej Müller, Richard
Podaný, Zdeněk Rampas. Díky! A obzvlášť
děkuji svému manželovi, Martinu Klímovi,
že mě během jedenácti let, kdy jsem porůznu
a s přestávkami tuhle věc psala, i s celou
bandou mých mimozemšťanů nevynesl
v zubech.*

Vilma K.

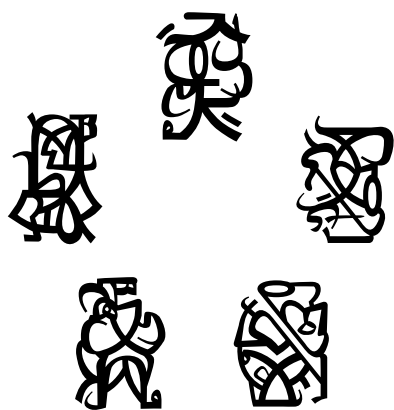
Pětice posvátných drog. Pět stupňů na cestě k Osvícení: to nejskvělejší a nejstrašnější, co přinesla civilizace Össeanů lidským planetám. *Gömersaül*, terronsky zvaný *Jantarové oči*, prolomí hradby přičetnosti. *Laëgühr*, *Led pod kůží*, zaostří mysl na vzdálený cíl. *Ökrë*, *Pád do temnot*, sežehne plamenem všechno, co bylo; a *yantrün*, *Vidění*, otevře bránu do nového světa a nové reality. Nakonec přímo k duši promluví *räwë*, *Hlasy a hvězdy* – a spojí chaos pochybností do jediného a jedinečného celku, do *Vesmírného kruhu Dokonalého Bytí*.

Taková je víra Össeanů.

Jenže pak jsou tady ti ostatní. Lidi jako Lucas Hildebrandt, kteří sice pochopili, co se po nich chce, ale stejně to jaktěživi neudělají správně. *Vesmírnému kruhu Dokonalého Bytí* zásadně říkají *Nesmírný puch Dokonaného Zblití*; a místo aby stoupali k Bohu, zarytě klopytají přesně opačným směrem.

Pro ně je to opravdové peklo. Nebo aspoň boj o život.

Pět stupňů nesvobody, závislosti, šílenství.

Laëgühr

KAPITOLA PRVNÍ

Svátost Lodí

Nejdůležitější věci se odehrají vskrytu, říkalo se na Össe, protože tím, jak zůstávají utajeny naší mysli, nad námi získávají moc. Lucas Hildebrandt znal i druhou část onoho přísloví, přestože se zdaleka necitovala tak často; a právě ta se mu vybavila s děsivou naléhavostí, když propouštěl svou Lodí.

Bylo to hned po přistání na Zemi, ve chvíli bezčasí, zatímco utichaly Její motory a vychládal plášť. Tři lidé na palubě právě dorazili k cíli, který byl společný, a tak se rovnou obrátili k dalším, které měli každý sám. Aš~šád z Fomalhiwy vychutnával první pohled na planetu svých předků, naprosto zaujatý. Pilot James Ranganatan seběhl na rampu a pustil se do rutinní kontroly, aby to tu mohl co nejdřív zamknout a jít. Lucas se ujistil, že ho nikdo nesleduje. A pak se protáhl do opuštěné pilotní kabiny.

Vskrytu. Odpočítal správnou vzdálenost a dotkl se nenápadného ornamentu na řídicím pultu. *Znamení.* Deska se odsunula a odhalila mělkou prohlubeň plnou rosolovitého plazmodia, tuňku bez vody. *Posvátný bod.* Nadechl se a přitiskl na to místo dlaň.

Tíha ho zavalila. Zdálo se mu, že se stěny rozpíjejí... že se prostor bortí a padá mu na záda. *Všechno tak intenzivní. Neuchopitelné. Její přítomnost; Její vyčkávající vědomí za tenkými vrstvami sametu a teaku. Cizí život, kterému on sám nerozumí... cizí záměr, který naprosto jasně cítí, a přesto ho nedokáže slovy postihnout.* Otrásal se záchvěvy vlastního tepu. Báł se, že ani nedokáže promluvit, ale ještě méně dokázal mlčet.

„*Angaëdaë*,“ oslovil Loď Jejím starým jménem, nepozemským.

Slabiky lodního össeinu se mu vracely ve vlně infrazvuku; vyvolávaly nevlnost a závrať... záchvěvy slabosti, které procházejí celým tělem, jako když se pruh plátna třepetá ve větru. *Pověz mi. Prozrad' mi*, šeptal jí bezhlase řečí össenských Lodí. Podlamovaly se mu nohy a musel se opřít o pult i druhou rukou. *Tohle není všechno. Já to vím! Nemůžu jen tak odejít!*

Ale to už neřekl nahlas a ani Jí to nenapsal.

Mezi ním a Lodí vzniklo zvláštní, pomíjivé pouto. On, člověk, syn Gerdánky a Pozemšťana, se Jí vydal na milost – a *Angaëdaë*, vesmírná bytost, se podvolila jeho vůli. Byla to smlouva, uzavřená össenským způsobem; jediná možnost, jak Loď přimět, aby se postavila na stranu Fomalhiwana proti *zürëgahlovi*, össenskému církevnímu Vykonavateli, když prchali z Deimosu II a šlo jim o život. Lucas na ten obchod přistoupil s chladnou rozvahou. Nikomu nevykládal, co to obnáší. Navenek ani nebylo nic vidět; stopy po jehlách dávno stačily zmizet z jeho zápěstí. Jenže laëgühr ho mrazil v žilách: *led pod kůží*, druhá z posvátných össenských drog, ta, která zaostřuje mysl a projasňuje vnímání.

Loď si vybrala svou cenu. Díky laëgühru byl s Ní.

Tlačilo se to do jeho hlavy, prosakující šílenství. Za dlouhých hodin letu se mu zdálo, jako by Ji slyšel mluvit; Její hlas měl v sobě, klín vražený pod lebeční kost. *Angaëdaë* mu šeptala tisícem ozvěn a on postupně začal být přesvědčený, že se mu doopravdy pokouší říct něco důležitého. Úporně bojoval o záblesk porozumění. Ještě při přistání, zatímco Ona klesala atmosférou, seděl s pevně zavřenýma očima a vsával do sebe každý Její záchvěv, každou změnu náklonu, každý propad vzdušným vírem, jako by v posledních minutách mohl proniknout k tomu, co se mu už začínalo beznadějně ztrácet pod přibývajícimi vrstvami reality. Jenže přestože znal lodní össein dobře jako málokdo, z Její neslyšné řeči nedokázal uhodnout ani slabiku.

Podarí se to teď?

Zvedl oči k protější stěně, kde probleskovala bledá modř lodní Zřítelnice. Postřehl v ní pomalý, neuspořádaný pohyb, vír barev. Zřítelnice ho do sebe vtahovala. Pohlcovala. *Trëighrù* se ustavilo. Lucas si najednou nebyl jistý, co je tu doopravdy: jestli tahle kabina a křeslo a stěny, jestli on sám a Fomalhiwan... nebo nějaká úplně jiná realita, mnohem starší a mnohem podstatnější... össenská.

Angaëdaë váhá. Je tu jiná vůle, prolínající se s Její. Pavučina záměrů – a také zákoutí, kam ani Loď nedohlédnou.

Proud slov proráží blánu ticha.

– Ne teď, ne tady, Lükeas Lusi, dívají se jiné oči, ještě není čas –

„Lucasi?“ promluvil v téže chvíli za jeho zády Aš~šád. Zazněly kroky a zvuk dveří zajiždějících nadoraz. „Co se děje? Jdeš už?“

Lucas se vzpamatoval. Pád do reality byl tak prudký, že byl vděčný i za slizké a rozbředlé mycelium, které mu kypělo pod prsty; aspoň něčeho se tu člověk může přidržet. Byl *zpátky*. Intenzivní pocit, že Loď se mu chystá něco říct – že se odhodlává a váhá a vyřizuje si k tomu svolení po nějaké tajné lince – ho najednou opustil. Stačilo několik slov v lidské řeči a několik vteřin lidské společnosti, aby Ji zase uviděl, jaká je doopravdy: slepenec myceliálních struktur, kaširovaný povrch, lesk přístrojů; nic než stroj.

„Jasně,“ řekl Aš~šádovi. „Hned to bude. Tohle je jen taková formalita.“ Znovu se obrátil k Lodi. Vylovil z paměti frázi v pětkových kódech. *Děkuji Ti, Angaëdaë, že jsi nás dopravila na Zemi. Propouštím Tě ze svých služeb*, napsal Ji přes plazmodiální klávesnici. Tohle už si dokázal rozumně zdůvodnit. Někde v Jejích útrobách běží program, který je potřeba před odchodem vypnout. Předepsaná fráze, na kterou přijde předepsaná odpověď.

Jenže Zřítelnice Lodi potemněla. Přelila se přes ni mnohem sytější modrá; barva žalu. A z ní se vyloupl znak lodního össeinu.

Neopouštěj mě.

Lucas sebou škulbl. Plazmodium bylo studené, ale přesto měl pocit, jako by mu sežehlo prsty. Nedokázal odtrhnout oči od znaků, které běžely přes modrou plochu oka. *Konečně jsi to udělal. Celou dobu jsem čekala, kdy se znovu odhodláš. Nemůžeš mě propustit, Lükeas Lusi. Jsem to já, kdo slibuje věrnost, a já ti ji neodjímám. Budu na tebe čekat jakkoliv dlouho... tak dlouho, než pochopíš. Potřebuješ Pětici, živou vodu, Proměnu. Spoj se se mnou. Patříš ke mně. Vyhneš se nebezpečí. Dám ti räwë. Zbavím tě tíhy tvého těla*, psala mu Loď. Vnímal to s takovou intenzitou, jako by se mu znaky vypalovaly přímo do mozku.

Vtom ale temnou össenskou modř vystřídala směs mnohem civilnějších barev. Fomalhiwan vešel do kabiny, naklonil se nad pult a jeho ramena a dlouhé rozpuštěné vlasy zakryly Lucasovi výhled. „Ty si zase povídáš s tou lodí?“ Vzal ho za předloktí a zblízka mu pohlédl do tváře. „Lucasi...? Vní máš mě? Nějaké potíže?“

Lucas se vzpamatoval.

Räwë? Zbavit těla?!

„Ne,“ zavrčel. „Všechno je v pořádku.“ Vyškubl prsty z plazmodia a zároveň se zbavil i Fomalhiwanova sevření. „Promiň, že jsem tě nechal čekat, Aš~šáde.“ Odvrátil se a bez ohlednutí vyšel z kabiny.

Vesmír ho ze sebe vyvrhl a pozemská skutečnost ho vsála, vynesla ho vzhůru, hladina se zavřela a temné hlubiny zůstaly tam dole, nedostupné.

Kamələmöernü také pamatovala na skryté věci. Když je Össeanka ve vyhnanství a nechce upoutat pozornost... když má gleewarinské schopnosti a snaží se to tajit... a především když se nedávno jistým nedopatřením dopustila ublížení na zdraví s následkem smrti na osobě össenského ninji, čímž připravila pozemskou velekněžku o agenta a ještě při tom zkrížila plány *zürëgahlovi*, církevnímu Vykonavateli nějakého úplně jiného velekněze – to pak opatrnosti těžko může být dost. Kamələ rozhodila ochranné sítě na všech předpokládaných trasách, aby ji nic nemohlo zaskočit. Dnem i nocí je cítila na okraji vědomí – nastražené pavučiny, neviditelné dráhy, vlákna drnčící napětím. A pak její síť zachytila pohyb. Strípek informace.

Na Zemi přistává ta Loď.

Kamələ byla zrovna na odchodu. Slíbila staré Ęltaühl, že jí o víkendu pomůže s myceliální sadbou, a tak stála před šatní skříní ve svém mrňavém bytě na okraji össenské čtvrti a řešila otázku, jestli už je venku dostatečné jaro, aby se člověk měl obtěžovat brát si do práce sukni (mini, s třásněmi, pošítou korálky), anebo ještě natolik zima, aby si mohl a měl natáhnout kamaše (bez třásní, bez korálků, pohodlné, nudné). Ale tahle rána shůry jí pěkně pomíchala priority. Kamələ pohodila oblečení na zem a rozběhla se k oknu. Vzhlédla k neproniknutelnému, nevyzpytatelnému nebi.

Takže Lükeas Lus to dokázal. Mezi D-alfany v základně na Deimosu vypátral cizince z Fomalhiwy. Nějak ho přesvědčil, aby s ním odletěl. Tajně ho dostal na Loď. A právě ho propašoval až na Zemi. Byla sobota odpoledne, bezmračný a zářivý předjarní den; nic nevěstilo nebezpečí, a přesto se Kamələ otrásla chladem.

Musela zjistit víc. Jediným vláčným pohybem sklouzla do sedu na patách a zavřela oči. S dalším výdechem se její gleewarinská mysl vnořila do protonace.

Lúkeas Lus, tak blízko: jeho úzká bledá tvář v přítmi kajuty; hladké černé vlasy, gerdánské hedvábí šatů... chladná elegance, chladná mysl hada; úloemek ledu v sevření tmy. Ta tvář byla pobledlá a tvrdší, než jak ji kdysi znávala; tvář umírajícího, pořád mladá, ale poznamenaná hlubokými vráskami na čele a kolem úst. Člověk nemůže prožívat to, co on, aniž mu to je vidět na očích. Na dně těch Lucasových ležela únava ze všech beznadějných bojů. Míval velké bolesti, a často. I když se usmíval, v jeho výrazu něco z toho zůstalo.

Otrásla se. Obloukem se mu vyhnula a ohledala Loď. *Soukromá jachta jménem Angaëdaë. Přistání bez rozruchu.* Mladý indický pilot předpisově prováděl kontrolu. Loď vypustila myceliální vlákna, navázala látkovou výměnu s dokem a vsávala do sebe živiny. A *Fomalhiwan*. Ten se nakrátko objevil ve dveřích. Jeho pozorné oči klouzaly po voštinové pláni doku a budovách letišť, uzavírajících obzor. Zalétly i k nebi, krátce, pokradmu, s podezřením. Jenže pak se Aš~šád jen pousmál, zavrtěl hlavou a zase zmizel v Lodi.

V protonaci se nic nepohnulo. Přízračný, mrtvolný klid.

Kaměle zarývala nehty do dlaní. Ten zvláštní Aš~šádův úsměv jí visel před očima. Varování. Hrozba. *Je Fomalhiwan doopravdy tak hloupý?* říkala si. *Nechal se oklamat? Anebo je to právě naopak a on ví mnohem víc – než já?!*

Dostala strach. Opatrně se odtamtud začala stahovat. Vyvlékala se ze svých sítí, jako když člověk potmě couvá vlastním pokojem a snaží se neporazit žádnou židli... ale zdaleka ještě nebyla u dveří – obrazně vzato –, když jimi – doslovně – prošli ti dva. Vynořili se z Lodi a po výsuvných schůdcích sešli na rampu.

Útok přišel vzápětí.

Oblohu zčeřil zákmit zmijího jazyka, rozeklaný blesk. Kaměle postřehla past nad Fomalhiwanovou hlavou, rozevírající se vějíř. Čekala, že Aš~šád z Fomalhiwy se vrhne stranou, zaujme obrannou pozici a pokusí se ránu vykryt, ale ten vůbec nezvedl hlavu. Možná ani nepostřehl, že se něco děje. A v další chvíli už ani nebylo co postřehnout. Úder se stočil nepředvídaným směrem.

Zasáhl její vlastní síť.

Výboj jí práskl v uších; a přestože fyzicky byla mnoho mil od toho místa, poryv síly byl tak mohutný, že ji nadzdvihl a mrštíil jí o podlahu. Zasáhl ji to jako hořící fosfor. Zaskučela a schoulila se do klubíčka. Jak padala, instinktivně vyslala impuls své síti. Vlákna, která jí přinesla informace,

se po přistání Lodi vrátila do klidového stavu; splývala s pozadím tak dobře, že by si jich těžko někdo všiml, ale přitom se nadále vznášela nad kosmoportem, připravená přijmout její glewarinské příkazy. Teď se ve zlomku vteřiny smrštila, jako když se sevře pěst. Vzepjala se v poryvu síly. Odrazila ránu; čepel sklouzla po čepeli.

Šok. Vteřina zmatku. Útočník zakolísal.

Ať to byl kdokoliv, nečekal, že by se majitelka sítě tak rychle zmohla na obranu. Energie úderu se neúčelně rozlila do prostoru, jako když voda vyšpláchne a steče po stěně. A vzápětí se hadí jazyk stáhl a zmizel.

Byl to jen mžik. Tam na kosmoportu se to obešlo bez světelných efektů a bez zvuků. Fomalhiwan se ani neotočil. Nezačal se rozhlížet a pátrat, co že se mu to děje nad hlavou. Vlastně vůbec nezvolnil krok.

Kaměle otřeseně vydechla. Ujistila se, že je po všem, a pomalu uvolnila svou síť. *Rě Akkütlix, tomu tedy říkám sebeovládání*, říkala si nevěřicně. *Anebo si ten chlap vůbec nevšiml, že mu jde o život.* Uchechtla se. *To je ovšem vtíp večera!* Lus byl přesvědčený, že Fomalhiwan má mimořádné glewarinské schopnosti. Udělal by cokoliv, aby se s ním spojil, protože chce formalhiwskou moc využít. Jenže Lus přece taky může šlápnout vedle. Jak se tak na Fomalhiwana dívala – na jeho mladou a opálenou, ale jinak nehezskou tvář, na přehnaně svalnatou postavu a příliš široká ramena, vměstnaná do těsné košile, a nakonec i na jeho vulgární, křiklavě zlatožluté vlasy do půli zad –, dokázala si představit docela snadno, že je to ve skutečnosti nafoukaný idiot, který si akorát umí koupit peroxid a prodat pár laciných triků.

Jenže na druhou stranu musela připustit, že ten, kdo se ho právě pokusil zabít, v jeho schopnosti taky věří. Vidí v něm nebezpečí. Jinak by se sotva obtěžoval.

Šok po úderu v ní dozníval. Žaludek se jí zvedal, ale na takový luxus, jako je nevolnost, neměla čas. Zvažovala situaci. Fomalhiwanovi v nejbližší budoucnosti pravděpodobně nic nehrozí. V protonaci viděla, jak on a Lus opustili molo, vmísili se do davu v hlavním koridoru a zamířili k východu. Mezi takovou spoustou lidí další úder nepřijde.

Zato ona má problém. Její reakce při útoku byla instinktivní; stáhla síť, jako když sebou člověk škubne leknutím a hmátne po záchranném lanu. A tím zanechala stopy. Zkoumá je někdo? Bude zjišťovat, komu ta síť patřila? Zatím zmizel a nenechal po sobě v protonaci žádnou jizvu. Jenže Kaměle stejně věděla, kdo to je. Kdo to musí být.

Zürëgahl. Össenský Vykonavatel – muž s obrovskými pravomocemi, který jedná z pověření některého z velekněží Církve.

Detektiv, soudce, ideolog, kat.

A ať chtěla nebo ne, byla v tom zapletená.

Zürëgahl slídl kolem Luse už několik týdnů. Snažil se mu zabránit v setkání s Fomalhiwanem. Když si ho Kamělě někdy před měsícem poprvé všimla, zvažovala, že ho osloví a pokusí se jeho prostřednictvím dosáhnout toho, aby koncil na Össe znovu otevřel její případ a zrušil její vyhnanství na Zemi; jenže na podobné naděje musela pěkně rychle zapomenout. Připletla se k jednomu výslechu a pokusila se zachránit kněze, kterého zürëgahl odsoudil k smrti – a tím se vlastně postavila proti němu. A jak se potom snažila vyhnout podezření, obrátila proti zürëgahlovi hněv Maëwënë, pozemské velekněžky. To už bylo dost na to, aby se v jeho očích stala nepřitelem. Zatím spoléhala na to, že zürëgahl je natolik vytížený výslechy, vraždami, mučením a dalšími pracovními povinnostmi, že položka „pomstít se Kamëlëmöernü“ se dostane v jeho diáři až někam na konec seznamu. Jenže teď mu právě překazila plány do třetice. Opravdu si dává záležet na tom, aby na ni náhodou nezapomněl!

Zatracená situace. A těžko tomu odpomocť. Dokud bude sama sledovat Luse, pochopitelně bude na zürëgahla narážet. Může jedině doufat, že ji zürëgahl nedokáže identifikovat. Že ji bude pokládat za agentku velekněžky Maëwënë – tak jako ji Maëwënë pokládá za agentku zürëgahla. Třeba si to pak ti dva vyřídí mezi sebou a ji z toho šťastně vynechají. Ale ještě lepší by bylo nenechat se najít.

V mimosmyslové sféře všechno zůstávalo dusivě nehybné; nikde ani náznak síly. Cítila v tom zradu, ale dál už čekat stejně nemohla. Později to bude jenom horší. Dala se do rychlého uklízení. Rozmělňovala vlákna, až z nich zůstal jen vybledlý obrys, a snažila se rozptýlit je do prostoru. Už je skoro venku. Pokud ji zürëgahl do téhle chvíle nezaměřil, snad, *snad se jí podaří* –

Tady se schováváš! štěkl jí v tu chvíli v hlavě össenský hlas. Vlna, jako když ploutev zčeří vodu. Zašplíchnutí a vír. Slova v myšlenkách.

Kamělě ucouvla. Stáhla se do sebe. Snažila se nedat vetřelci žádný náznak, podle kterého by ji mohl rozpoznat a následně fyzicky vypátrat. Jenže na nenápadnost bylo pozdě. Cítila to. Zürëgahlovy myšlenky se upíraly přímo k ní. Razil si k ní cestu. Díval se na ni přes všechny závoje... přes

houštiny gleewarinských klamů... přes kouřovou clonu a přes mlhu. Jako poryv žhavého pouštního větru ji vzápětí zasáhla jeho zuřivost.

Co jsi zač? šlehla ji vzteklá otázka. Proč mi škodíš?!

Zachvátila ji panika. Co ho dokázalo tak přesně nasměrovat? Hrnula kolem sebe obranné valy, čeřila protonaci a snažila se mu zmizet, ale on byl blíž a blíž. Ničím se nenechal zmást. A když viděla to neodbytné, neodvratné směřování, najednou si to uvědomila.

On má její volt. Osobní předmět, který jí patřil; který je s ní svázaný.

Téhle možnosti se děsila celou dobu, protože přesně takový předmět postrádala. Její první setkání se zürëgahlem skončilo honičkou po střechách. Než začala šplhat po zdi chrámu, musela si zout boty – a pak už neměla příležitost včas se k nim vrátit a zase si je vzít. Šla si pro ně až za několik hodin, když všechno utichlo. Kvůli těm odporným křápům podnikla vyčerpávající krkolomnou výpravu, při které předváděla akrobatické výkony všeho druhu a rozhazovala kolem sebe protonační skvrny jako zrní pro holuby. A boty byly pryč. Neodvažovala se pátrat v protonaci a zjišťovat, co se s nimi stalo. Jestli je tak rychle odstranila úklidová služba. Jestli se opravdu našel bezdomovec, který měl tak málo úcty k vlastním nártům nebo tolik touhy provozovat sport, že si její sešlapané běžecké tretry vzal. Nebo jestli se zázračná náhoda nekonala a opravdu je sebral zürëgahl, když po jejím útěku rutinně prohledával okolí, jak patří k jeho práci. Nu, teď už to bylo jasné. Měl její vizitku. *Popelčín střevíček.*

Volt je silná zbraň. Pronásledovateli poskytne otisk osobnosti. Prozradí záměry. Kaměle si připustila i mnohem horší možnost. *Zürëgahl věděl o její síti nad kosmoportem celou dobu. A ve skutečnosti vůbec neútočil na Fomalhiwana* Před několika dny zabila v sebeobraně gleewarina velekněžky Maëwënë, který ji pokládal za zürëgahlovu pomocnici. Tělo označila zürëgahlovým znakem, aby od sebe odvrátila podezření. Pokud zürëgahl dokázal zjistit, že to byla ona, kdo na něj tu vraždu hodil, snadno na ni může být trochu našťvaný. S útokem sice čekal na přistání Fomalhiwanovy Lodi, ale to jen proto, aby měl jistotu, že jeho neznámá protivnice bude v tu chvíli se svou sítí spojená. *Chce se zbavit jí.*

Nečekala, až ji zaměří lépe. Odtrhla se od protonace. Zanechala v ní tolik zmatených stop, že zürëgahl zjistí její identitu během několika minut, to jí bylo jasné; jenže kdyby zůstala ponořená v mimosmyslové sféře, dostal by jí už za pár – *vteřin*. Teď šlo doopravdy o čas. *O život.*

Rozhlédla se po bytě. Sem už se nevrátí. Jestli zürëgahl odhalí její identitu, zjistí taky adresu. Do kufříku, ve kterém přechovávala sušinu össenských drog, přihodila peníze a pár drobností. Dilema s oblečením se hladce vyřešilo; gleewari na útěku se takových věcí, jako jsou minisukně s korálky, obvykle dočká až v příštím životě. Natáhla si kamaše a z věšáku strhla černou koženou bundu. Vyběhla z domu. Jak šla, každý svůj krok mazala z protonace.

Össeanka Kamëlämöernü je mimo tento svět.

U Matky Ěltaühl byl mediant.

Když Kamëlä nahlédla do zadní místnosti krámku, spatřila jen jeho záda v ostře zeleném ponču, ale na stolku před ním ležel zapnutý mikrodotový diktafon a ve vzduchu viselo několik stereokamer, takže o jeho profesi a úmyslech nemohlo být pochyb. Z protonace se dalo vytáhnout i jméno: *Jerald Craig*. Pracoval pro prestižní stanici.

Ěltaühl se usmívala. Nenápadně zkřížila prsty na znamení, že o Kamëlä ví, ale řečnickou pauzu kvůli ní nedělala. Mluvila tichým, zasněným tónem. Jak gestikulovala, při každém vláčném pohybu jí široké rukávy fialového roucha zavlály kolem kostnatých paží. Tu a tam se zablýskly rituální össenské prsteny. A mediantova hlava se pomalu komíhala ve stejném rytmu: sem – tam, sem – tam.

Kamëlä vklouzla do *nenápadnosti* a opatrně se protáhla ke schodům do podzemí. Ěltaühlin obchůdek s ezoterickým harampádím byl první místo, kam na útěku zamířila. Odhlížela od skutečnosti, že je tady zaměstnaná, protože stát za pultem dneska stejně nebude mít čas. Ale může si tu opatřit myceliální clonu. Chtěla rovnou seběhnout do podzemí ke kádím s myceliální sadbou, aby nemusela poslouchat, jak si ta babizna ubohého novináře vychutnává, ale nebylo úniku.

„Jejich barva je dvojí, trojí nebo čtverá,“ doléhal k ní Ěltaühlin hypnotizující hlas. „Spodní – barva démona Hlíny. A svrchní – barva větru Všech stran. Mezi tím leží Řeka všech Řek a Ohnivý slunce –“ Jména dotyčných duchů, démonů a dalších magických rekvizit si ta stará podvodnice jako vždycky vymýšlela na místě. „Každému vyhovuje něco jiného. Někdy je zapotřebí čtyř barev, aby postihly komplikovanou skutečnost, jindy je zase

soulad tak dokonalý, že postačí dvě, protože cokoliv navíc by výslednou harmonii jenom rozměnilo. Jediněčná kombinace v každé lahvičce dá dohromady věštbu. To, jakou si vybereš, o tobě vypovídá všechno. A naopak – její zpětné působení harmonizuje tvoji auru! Akt volby je na tobě.“

„Já ale –“ hlesl mladík. Odkášlal si. „Rád bych s vámi udělal rozhovor. Nepřišel jsem, abych si tady vybíral nějaké –“

„Vím, vím,“ přerušila ho Matka s bohorovným klidem. „Máš docela jiné poslání a také jsi schopen nahlížet pod povrch věcí o hodně lépe než obyčejní lidé. Ale vždyť se na tebe přece také ne dívám jako na obyčejného zákazníka! Chápu, že na tyhle věci nevěříš, synu. Právo na pochybnosti ti nikdo neupírá.“

„No právě. Já –“ zkusil to mladý muž znovu.

„Samozřejmě, a tak to má být,“ přerušila ho Matka vlídně. Konejšivé gesto jejích dlaní rozsévalo ticho, jako by za všemi námitkami zavíralo vodu. „Pronikavý úsudek je vždy výhodou. Po ostatních chci alespoň špetku víry, ale tobě dám tuhle možnost bez jakýchkoliv podmínek. A zdarma. Měl bys mít šanci udělat si názor.“

Tak, a konečně to padlo, nejučtější návnada: klíčové slovo, ocelový háček schovaný v hroudě chlebového těsta všech řečí. Medianti vždycky nutně potřebovali mít *názor*, přestože málokdy byl jejich vlastní. Na druhou stranu – *vlastních názorů* byl odjakživa takový nedostatek, že se těžko mohlo dostat na každého.

„Ale i když k tomu přistoupíme jen z čistě výzkumných důvodů, je třeba jistého soustředění,“ vykládala *Prastará* dramaticky. „Zkus si představit, že budeš vysazen na opuštěném ostrově. Lahvička, kterou si zvolíš, je jedinou věcí, kterou si s sebou smíš vzít. Její barvy ti musí být tak blízké, abys je vedle sebe dokázal vystát po celý zbytek života a nikdy nelitoval, že nemáš jiné. Zobrazují tvoji sílu i slabost. I slabost je totiž potřeba přijmout, i chyby je potřeba vidět... protože pokud zůstanou tvé myslí skryté, získávají nad tebou moc. Uvědom si, že když vybereš to, čím bys *chtěl* být, místo toho, čím *skutečně jsi*, znamená to velký rozpor a nepohodlí. To se nedá snášet dlouho. Taková volba o tobě nic neprozradí; zato neustále vyvolává pocit viny, když srovnáváš sám sebe se svým ideálem. Proto vybírej pečlivě. Vybírej tak, jako by na tom závisel tvůj život. *Vybírej s vědomím, že další šanci už nikdy nebudeš mít.*“

Kaměle se tiše opřela o veřeje. *To jí to pěkně šlape*, říkala si. *Hladoučka kaše, nikde žádné žmolky. Jestlipak to ten kluk udělá.* Ale už jí bylo všechno jasné; bohužel. Jerald Craig není horší ani lepší než jiní. Jeho také žene zvědavost. Nevěří ani na démony Hlíny, ani na žádné pitomé lahvičky, ale stejně mu vrtá hlavou, jestli na tom přece jen nemůže něco být. Touží po senzaci. Touží po slávě. Bojí se, že když si rovnou nevezme všechno, co se tu nabízí, dodatečně bude litovat. Slova *Prastaré* mu drnčí v hlavě, stejně jako jí: *Další šanci už nebudeš mít.*

Zavřela oči. Ve tmě spuštěných víček náhle slyšela sebe samu, jak šeptá přesně totéž.

Další šanci už nebudeš mít, Lusi. Nikdy.

Rty se jí zkrivily. *Össe.* Ve vzpomínkách číhal obludný, dusivý strach – strach, který se v ní tehdy zvedal a pomalu ji zaplavoval od špiček nosu až po hrdlo: strach z neodvratných následků neodvratných událostí. *Hodina zbývá do svítání. Nebe už má zelenavý odstín rána. A oni dva, Lükeas Lus a Kamələmöernü – pod kamenným obloukem zadní brány kláštera Řádu věčných Lodí v Těře Münd, v samém středu Sküthë... potají.* Tehdy byl Lucas Hildebrandt zrovna tak starý jako tenhle kluk, ale volba, kterou měl před sebou, byla nesrovnatelně těžší.

Jak daleko na té cestě došel? A jak blízka mu je dnes – svátost Lodí?!

Věděla o temnotě, která ho stravuje zaživa a vláčí k smrti. Jeho přízrak měla před sebou, jeho tvář viděla v každém stínu; a už to nebyla tvář mladíka z Těře Münd, jak ji znávala kdysi, nýbrž strašlivá maska smrti. Vždyť on se s následky tehdejších chyb potýká dodnes. Koneckonců, i přítomnost zürëgahla svědčí o tom, že žádná hypotetická *Řeka všech Řek* ty staré události nedokázala bezpečně odplavit. Sama s tím nechtěla mít nic společného – ani s Loděmi, ani se zürëgahlem, ani s Lükeas Lusem; a přesto ji to znovu dostihlo. Zürëgahl je jí v patách. Bude kvůli němu muset utíkat přes půl světa, skrývat se za myceliálními clonami, mazat stopy, žít v *nenápadnosti* – „Zavolám svoji asistentku,“ prohlásila v tu chvíli Matka Ěltaühl. „Ta tě zavede k místu Volby.“ Zvedla měděný zvonek, připevněný na dlouhé násadě ze slonoviny, a energicky zacinkala.

Kaměle couvla za dveře. Věděla, co ta stará komediantka plánuje. Zatáhne ubohého meďáka do podzemí a slibovanou lahvičku s osobní kombinací barev ho nechá vybírat ve slizké vlhké chodbě plné plísni, aby to mělo nádech opravdovosti a dobrodružství. Kaměle coby glewari měla při podobných

akcích v popisu práce vytváření atmosféry. Čekalo se, že přispěje k dramaturgii nějakým tajemným zásahem – zablikáním svíček, telekinetickým závanem větru nebo slabým mentálním úderem –, který by vyvolal dojem, že se jedná o projev nadpřirozených a nadmíru mystických astrálních sil.

Zvažovala, že uteče. Člověk se zürégahlem v patách nemá čas hrát divadlo. Jenže v tu chvíli postřehla příležitost.

Vždyť k mediantům chová respekt dokonce i Církev. Ne že by zürégahl nedokázal Craiga zabít; ale rozhodně to neudělá bez přemýšlení. Stoprocentní záruka bezpečí to není. Jenže skoro všechno je lepší než bezhlavý – a beznadějný – útěk. Tohle si řekla, a než si to stihla rozmyslet, vynořila se z *nenápadnosti* a vstoupila do místnosti, jako by právě přišla.

Mladík se na ni díval. A taky ji konečně viděl.

V jeho tváři se rozléval úžas... pak touha... pak ruměnc.

Trochu té náklonnosti si gleewari dokáže zařídit vždycky.

Divíš se mi, Lusi? táhlo Kaměle hlavou, zatímco stahovala smyčku suscesce. My dva už se nikdy nesetkáme. Já se ti dokážu vyhnout kdykoliv! Jerald Craig možná není tak docela jako ty, ale je po ruce. Líbím se mu. A potřebuju ho. Odejdu s ním; klidně, to mi věř!

Odejdu s ním.

KAPITOLA DRUHÁ

Drcení össenských hub

Z bytu zavanul chlad: týden vypnuté topení. S ničím tu nebylo hnuto, jak prozrazoval starý, ale pořád dobrý trik: na stole a na dvou místech v knihovně ležel vlas, přesně jak ho Lucas zanechal.

„Ty doopravdy očekáváš problémy,“ prohodil Aš~šád. Zamyšleně se díval, jak Lucas kontroluje svůj stůl. „Počítal jsi s tím, že sem během minulého týdne přijde někdo slídit.“

„Kdybych žádné problémy neočekával, našel bych ti pohodlné apartmá někde v hotelu, místo abych se tě pokoušel ubytovat u sebe v obývací,“ ujistil ho Lucas. Odnal do kuchyně plastovou dózu, kterou cestou vyzvedli v bezpečnostní schránce, zapnul molekulární drtič na odpadky a natáhl si chirurgické rukavice. Po tom, co mu provedla össenská Loď, se rozhodně necítil na to, aby do myceliální clony sahal holou rukou. Opatrně vylovil svůj čip a pečlivě ho otřel ubrouskem. Zbytky clony včetně rukavic a dózy nacpal do drtiče. Bylo by krajně nezodpovědné spláchnout takový kus mycelia jen tak do kanálu. Když se tak pěkně zbavil veškerých össenských hub, posadil se do křesla, zprovoznil netlog a zavolał Pinky.

Vzápětí se na něj sneslo její rozjásané, nadšené *ahoj a díkybohu*. „Konečně jsi zpátky! Mám se sebrat a přijet k tobě?“ ptala se dychtivě.

„Jasně. Ale nelekni se. Bude u mě přespávat ještě jeden kamarád.“

Okamžitě se stáhla. „Tak... tak možná někdy jindy. Nechtěla bych překážet.“

Když viděl její zklamaný výraz, neměl to srdce jen tak souhlasit, ať si pěkně zůstane, kde je. Kromě toho ji v jistém smyslu potřeboval; připadalo mu důležité seznámit Fomalhiwana co nejdřív s co největším počtem lidí ze svého okolí a omotat ho tím, čemu se tak pěkně dvojsmyslně říká *sociální síť*. „Nebudeš překážet, Pinkertýnko. Musíš dělat hostitelku. Čekám tě u nás doma,“ ujistil ji a zavěsil.

Tohle byl nejlepší způsob, jak Pinky k něčemu přimět: vědomí povinnosti, rozhodné slovo a ukončený rozhovor. Teď jí opravdu nezbyvá než přijet. Ona se totiž nikdy neodvážila zavolat mu zpátky a začít se s ním přát.

A zrovna tak se neodvážila neposlechnout.

„To je ale milá holka,“ prohodil Aš~šád s potutelným úsměvem. „Ale moc si jí nevážíš.“

Lucas ho zpražil pohledem a zavolal rovnou taky Sofii, aby se míra úcty a neúcty trochu vyrovnala. Jeho sestra ležela na břiše na posteli, oblečená jenom v kalhotkách a tričku, a na rozdíl od Pinky se kvůli němu rozhodně neobtěžovala vstát. Zvedla hlavu od knihy a zamračila se na něj. „To je dost, že voláš, ty bídný hade,“ zavrčela.

„Sofi, je mi vážně moc líto, že jsem nedorazil na ten oběd,“ spustil urychleně Lucas.

Sofie na něj namířila prst jako Strýček Sam na verbovacím plakátu. „Tvoje škoda, Sarumane. Přišel jsi o výborného marinovaného lososa. Křehoučkého! Voňavého! S össenským kořením,“ líčila se zavilým výrazem. „Úplně se rozplýval na jazyku, mňam!“

„Co takhle zopakovat to zítra? Je neděle.“

„Zítra?! Tím chceš říct, že mám hned teď slézt z postele a jít nakládat ryby? To je ale drzost. Dostaneš suchý chleba!“

„Přivedu hosta.“

„Host dostane taky suchý chleba.“

„Host má rád jahody. A kromě toho s námi přijde Pinky.“

„Výborně. Kupte si pizzu a snězte si ji u mě na schodech.“

„Sofi, copak si tě vážně nemůžu ničím udobřit?“

„Ale jistě! Očekávám květnatou omluvu v lodním össeinu, devět bílých růží a misku tvé krve.“

„Lahvinka surrö by nestačila?“ nadhodil Lucas se smíchem.

„Tak dobře,“ slevila Sofie. „Omluvu, kytky a surrö.“

„Ať se nebesa ustrnou, ať zjihne tvůj zrak plný zloby, ó Sofie, Nejvyšší z Nejvyšších...“ začal Lucas s drobnými úpravami procítěně recitovat *Třetí žalm kajícníků*. Sofie si podepřela bradu pěstí a s úsměvem ho poslouchala. „Já to prostě miluju, když mluvíš össeinem, Lucasi,“ prohodila po druhém čtyřverší. „Ty tvoje zpěvavé dvojhlásky... a dokonalý přízvuk... a to nádherně drnčivé össenské r!“

„Má to ještě čtyřicet osm slok,“ ujistil ji Lucas. „Za chvíli mě budeš na kolenou prosit, abych s tím drnčivým r konečně přestal.“

„Vzdávám se! To jsem nedomyslela!“ zaúpěla Sofie. „Budiž ti odpuštěno rovnou a bez kytek.“ V očích jí ještě jiskřilo smíchy, ale úsměv už dohasínal. „No jo, přijďte všichni. Přesně v jednu. Mluvila jsem minulý týden s Pinky, takže losos už je naložený,“ dodala. „Jsem moc ráda, že jsi v pořádku zpátky, Lusi.“

Lucas se pousmál. On a Sofie si v leccm rozuměli beze slov. Věděl úplně přesně, že Sofie čeká na podrobnosti o cestě. Ale taky věděl, že se na něj otevřeně nezeptá. „Tak zítra,“ přislíbil.

„Hm.“ Sofie se kousla do rtu. „Mimochodem... ta vaše Rada, to je ale podnik!“ prohodila. „Představ si, ve stereovizi se ptali Stafforda, co je pravdy na tom, že na D-alfě jsou lidé s mimosmyslovými schopnostmi! Není to legrační, věřit ještě v dnešní době na takové věci?“

Lucas podání bleskově vybral. „Lidi už nevědí, co si vymyslet,“ uchechtl se. „Co jim na to řekl, prosím tě?“

„Že o ničem neví.“

„To se dalo čekat. Stafford na tyhle věci prostě nevěří. Poslyš, Sofi... mám vzít to surrö radši modré nebo bílé?“

„To nechám na tobě. Ty jsi tady znalec össenské kuchyně!“ Sofie mu mávla na pozdrav a přerušila spojení.

Lucas si opřel hlavu a zavřel oči. *Tak oni to vyslídili. Zatracení škrabalové! To není samo sebou; někdo jim to musel říct a ten někdo se bude o Aš~šáda zajímat. Díky za varování, Sofi.* V duchu tiše klel.

Aš~šád vzápětí přerušil proud jeho úvah – ale k jeho překvapení se nezeptal na medianty. „Kolik jich máš?“

Lucas zvedl hlavu. „Čeho?“

„Ženských.“

„Jenom jednu. Tohle byla moje sestra.“

Aš~šád se na něj překvapeně zadíval. „Cože? Sestra? Ale nevlastní, že?“ ujišťoval se.

Lucas se rozesmál. „Náhodou – znám ji pětatřicet let a vlastní mě až příliš!“

Aš~šád ho vzal za zápěstí a podíval se na displej netlogu, kde ještě zůstal poslední záběr Sofiiiny tváře. „Vůbec nevypadá jako ty. Má úplně jiné oči.“

„Je hodně po matce. Zato já...“ Lucas polkl. Věta, kterou potřeboval říct, se mu vzpříčila v krku. „Já se dost podobám otci.“

Aš~šád se na něj upřeně díval. Jeho zápěstí nepustil. To sevření bylo čím dál tíživější. „Lucasi... Tvůj otec –“

„– tím pádem zase vypadal úplně jako já, takže je to logický vztah ekvivalence,“ ujistil ho Lucas a vyšklubl mu ruku. Přepnul netlog na velkou obrazovku, takže Sofiiina tvář na ně nadále shlížela z telestěny a Fomalhiwan přišel o důvod sápat se mu po zápěstí. Lucas pohodil netlog na stůl a vyrazil do kuchyně postavit vodu na čaj.

Čistě pro pořádek prohrábl polici s össenskými zásobami, ale věděl moc dobře, že nic silnějšího tam nenajde – ani ten idiotský gömeršaül, natožpak laëgühr nebo ökrë. *Škoda*. Nebo, lépe řečeno, *naštěstí*. Přestože to bylo už čtvrtý den, pořád ještě se nezbavil nepříjemného niterného chvění a neurčité rozmrzelosti. Samozřejmě... proti tomu, co zažíval za dob starého pána, kdy byl navyklý na pravidelné dávky össenských hub, byly tyhle drobné potíže k smíchu; jenže kocovina se vždycky vleče. Lucas v duchu postopadesáté proklel össenskou Loď, která mu svým houbovým koktejlem takhle nabourala metabolismus, zařal zuby a vybral lahodný žlutý naršaül, lehké podvečerní pití bez jakýchkoliv stimulujících, halucinogenních, omamných či jinak spektakulárních účinků.

Když se vrátil do pokoje, z telestěny zmizel Sofiin úsměv.

Díval se do vyděšených očí Roberta Travise.

Z budovy Spencer ArtiSats zářily do tmy obrovité plochy telestěn, na kterých neustále běžela reklama. K nim se přidávalo světlo jediného okna. „Pan Hildebrandt? Šéf vás očekává,“ řekl vrátný, když si přehrál kód z Lucasova netlogu a konečně odjistil bezpečnostní dveře.

Lucas proklouzl dovnitř. Chvilí zvažoval, jaká je šance, že zürëgahl číhá v některé z těch tmavých chodeb mezi vrátnicí a Travisovou kanceláří. Pak si taky říkal, jestli riskovat raději cestu po schodišti nebo pečlivě plánované

uvíznutí ve výtahu. Ale obecně vzato, nestálo to za ty starosti. Tyhle věci se stejně řeší úplně jinak. Zürëgahl nemá zapotřebí honit se s ním po chodbách; když bude chtít, zkrátka ho *přinutí*, aby ho vyhledal on sám. Za určitých okolností se člověk podvolí násilí z vlastní vůle – zvláště člověk, který má dluh. To jen Robert Travis si to celé představuje jako mafiánský film.

Předtím v netlogu měl šéf Spencerů tvář úplně zelenou a od pohledu mu drkotaly zuby. Ale Lucas přesto nevěřil, že mu od Össeanů hrozí skutečně nebezpečí. Samozřejmě věděl, co se asi stane, pokud za ním přijdou. Posadí ho do jeho procovského křesla. Ani mu nebudou muset svazovat ruce, protože on se stejně nezmůže na odpor. Sundají mu brýle i čočky. A pak mu bude zle. Ale pochyboval, že to zajde příliš daleko. Zürëgahl není hlupák; musí mu být jasné, že Travis o cestě na Mars žádné informace nemá. A pokud mu to jasné není, zjistí to po první otázce. Trocha nepříjemností a nějaké pěkné trëighrù možná Travisovi naopak prospěje; přinejmenším ho zbaví jistých iluzí. Nevypadne z něj nic, co by mu uškodilo, protože nic neví. Ani z velké fyzické újmy netřeba mít obavy.

Nestihnou mu ublížit. On se složí dávno, dávno předtím.

Robert Travis stál ve dveřích a vyhlížel na chodbu. „Konečně! Luku.. proboha, to je dobře, že jsi tady!“ vypískl. Vyběhl mu naproti, rozechvěle ho chytil za předloktí a táhl ho přes kancelář sekretářky až do svého šefovského brlohu. Rychle zamkl dveře a ztišil hlas. „Össeané! Luku, jdou po mně!“

Lucas ho zpražil pohledem. „To snad ne!“ řekl s chladným úsměvem.

Travis se zatvářil ublíženě. Ale pomohlo to. Možná dvakrát nevynikal odvahou, ale špetka inteligence se v něm našla; tenhle políček mu stačil. Urychleně přestal žmoulat Lucasův rukáv a posbíral zbytky důstojnosti. „Já nijak nepřeháním! Člověk musí umět rozpoznat skutečné nebezpečí,“ ohradil se zavile. S trpkou vítězoslávou ukázal na hliněné destičky zavěšené v kruhu kolem jeho převzácné össenské mandaly. „Jen si to přečti. Možná si vzpomínáš, co tu bylo předtím. Ještě do včerejšího večera to tak zůstalo! Ale dnes ráno, když jsem se tady s... ehm, pro něco zastavil... našel jsem tohle.“

Lucas přelétl očima celý kruh. Nápisy skutečně někdo změnil, ale rozhodně ne v tom stylu, jak to měl předtím v plánu on sám. Místo *pokorně děkujeme* tam stálo *ústa Akkütlixova v hněvu budou pít; přívětivé smiřte se a odpusťte nám se změnilo ve výhrůžné buď prokletý do temnot; a z původního dejte*

nám svá těla se stalo navždy pohltíme tvou duši. A samozřejmě, v logice toho všeho – znak pro *dar* vystřídal znak pro *krev*. Lucas si povzdechl. *Bytosti nižšího světa, navždy pohltíme tvou duši a život, tím vzroste naše síla a utiší se hlad; buď prokletá do temnot! Ústa Akkütlixova v hněvu budou pít tvou krev.* Musel připustit, že uklidňující to zrovna není.

Na druhou stranu – předtištěné nápisy na hliněných destičkách žádné jemné významové odstíny nedovolují. Výhrůžka poskládaná z poloto varů těžko může postihnout přesné úmysly a plány; natožpak vyjádřit přesnou míru nevole. Být tohle Lucasova kancelář a mandala, nejspíš by nad tím mávl rukou a počkal si, až mu zájemci o jeho duši, život a krev sdělí o Akkütlixově hněvu něco konkrétního. Jenže teď měl vedle sebe Trávise a Travis se ho roztřesenými prsty znovu úpěnlivě chytal za rukáv.

Travis, který mu s neuvěřitelnou důvěrou zapůjčil svou loď. Travis, který teď s důvěrou stejně neuvěřitelnou čeká, že se v ohni apokalypsy otevrou nebesa.

Zjeví se ocelový chřtán Hmyzího boha.

Spustí se dolů místo lustru.

Ukousne mu hlavu.

„Co... co si o tom myslíš, Luku?“ opakoval rozechvěle. „Co bych měl podle tebe udělat?“

Lucas se ušklíbl. *Poslat Össeany za mnou, kdyby náhodou netrefili, Bobe!* Řečeno bez obalu – největší záruka bezpečí pro Roberta Trávise spočívala v tom, že je pro Össeany úplná nula. Tohle bylo jistě pravou výzvou pro každého diplomata, protože sdělit něco podobného člověku s tak přebujelým egem vyžaduje obzvláštní takt; ovšem Lucas usoudil, že v zájmu zachování dobrých vztahů se Spencer ArtiSats bude ze všeho nejtaktnější vyhnout se prezentaci vlastních názorů úplně. „Pro začátek stačí drobnost,“ řekl jenom. „Otoč to zpátky.“

„Cože?!“ vyjekl Travis. „To přece nemůžu! Luku, ty to nechápeš. Tohle udělali Össeané! Byli *tady!* Snaží se mi tím něco... něco *naznačit!*“

„Naznačit?!“ uchechtl se Lucas. „Nazývej věci pravými jmény, Bobe. Docela obyčejně ti vyhrožují. No a co? *Prostě to otoč zpátky.*“

„Otočit... ty hliněné...“

„Jo. Destičky. Kolem osy. Alespoň tak, jak byly předtím – pokud tedy nevymyslíš něco vtipnějšího.“

Robert Travis zvedl třesoucí se ruku. Bylo vidět, že se upřímně snaží rady svého guru poslechnout; očima se vpíjel do jednoho z terčů, natahoval se, už... Ale tam ve vzduchu byla nejspíš nějaká neviditelná hranice, kterou jeho ruka nedokázala překonat; chvíli sebou nervózně škubala kousek od nejbližší hliněné destičky, jako by narážela na sklo, načež ji druhá přišla podrazit a stáhla ji zpátky v gestu čiré bezmocnosti. Jak ruce klouzaly dolů, prsty nepatrně zadržly o povrch myceliální mandaly. „Já se bojím,“ vypravil ze sebe Travis. „Nedokážu to.“ Zajíkl se. „Luku, jestli myslíš, že to pomůže... prosím tě... prosím tě, udělej to ty.“

„Nemyslím si, že to pomůže!“ odsekl Lucas. Tohle ho opravdu rozčilovalo – ta beztvará měkkost, kterou v Travisovi cítil... pokud nechtěl rovnou říct *zbabělost*; a také bezděčná iracionalita člověka, který se vysmívá bohům a přitom se třese hrůzou před magií. Co si Travis vlastně myslel? Že když se otočí pár hliněných destiček přibitých na zdi, spustí se velké kouzlo? „Je to kus hlíny, Bobe – *nic než kus obyčejné bezcenné keramické hlíny!* Žádný boží hlas! Změnit nápis ničemu nepomůže. Jenom to Össeanům nadzvedne mandle, pokud to uvidí; nic víc. Nehodlám to dělat místo tebe. Proč bych je měl provokovat já, když neponesu následky?“

Travis vypadal dokonale zmateně. „Tak proč... proč mě nutíš...“ hlesl. „Protože chci vědět, jak na tom jsi!“ vmetl mu Lucas do tváře. Už ani nedokázal krotit jízlivost. „Je to pořád totéž, Bobe – jako před lety, když ses neshodl s mým otcem. Říkal jsem si, že pokud najdeš odvahu k nějakému gestu vzdoru, možná budeš schopen se jim postavit. Kdybys to tu přerovnal zpátky, bylo by to dobré. Kdybys z toho složil nějaký urážlivý nápis, bylo by to ještě lepší. A kdybys ty desky strhal ze zdi a naházel je do koše a mně jednoduše řekl, ať se jdu s takovou pitomostí vycpat, měl bys dokonce naději!“

Tvář Roberta Trávise se rozpadla. Rozpadla se na rysy zkrivené hrůzou a jiné zkrivené zoufalstvím; na plochy a plošky, ruměnc a chvění. Lucas viděl jen slzy v očích – víc nic, protože zkrátka nebyl dost morbidní, aby tu zkázu pozoroval celou. Vrazil ruce do kapes a otočil se k oknu.

Nechápal to. Upřímně řečeno, pocit nepatřičnosti byl celou dobu tak silný, že si připadal jako v nějakém přízračném snu. *Rě Akkütlix, proč si tohle nechává líbit? Proč mě konečně neobvini?* žasl v duchu znovu a znovu. *Nebo proč se aspoň nezeptá?* Když spolu mluvili přes netlog, o Lodi nepadla ani zmínka, což byla naprosto logická opatrnost; ale zrovna tak logicky Lucas

očekával, že sotva překročí práh, Travis mu to okamžitě vyčte a důrazně bude žádat vysvětlení. Přece mu muselo být jasné, že náhlá nelibost Össeanů s tou cestou nějak souvisí! Všechny instinkty Lucasovi říkaly, ať o tom sám rozhodně nezačíná, ale samozřejmě byl na spršku výčitek připravený. Čekal na ně. Chystal se je odrážet s veškerým svým umem, protože jediné na způsobu, jakým se celá záležitost podá, závisí následná Travisova vděčnost nebo nenávisť. K té přestřelce nemohlo nedojít!

Jenže Travis se neptal, co se s Lodí dělo. Neptal se, *za co* by měl vlastně platit Akkütlixovi vlastní krvi. Plakal Lucasovi na rameni a chytil se ho za rukáv, místo aby mu spílal. Jen pomalu si Lucas připouštěl, že Travisův respekt k jeho osobě je zřejmě tak obrovský, že se zeptat prostě *neodvažuje*.

Trapné.

A bezděky velmi rafinované.

Kdyby mu Travis cokoliv vyčítal, Lucas by ho odrazil hladce; jenže on k němu místo toho nábožně vzhlížel. Ta jeho zoufalá, plačtivá bezmocnost byla úmorná a svazující.

„Luku... oni... oni mě zabijou,“ vzlykal za jeho zády.

Lucas obrátil oči v sloup. *Jasně; a jelikož má tvůj život pro lidstvo závratnou cenu, je to vážně průšvih.* „Copak jim tolik překázíš?“

„Ty... ty myslíš, že ne?“

Lucas zaťal zuby. *Měl bych mu položit otázku, jestli se mu chce na záchod; o co, že by se taky zeptal, co si o tom myslím já?* říkal si. Ale ta představa už ho ani nepobavila.

Otočil se k němu. „Podívej, Bobe. Sedni si tady do křesla. Jestli ti taková věc pomáhá, vezmi si prášek na nervy. Nebo si dej panáka. Cokoliv; ale hlavně přestaň fňukat. Já ti povím, co si myslím, že udělají, a pak to můžeš zvážít. Vždycky se dá najít řešení.“

Ve skutečnosti si ani zdaleka nemyslel, že vyřešit se dá všechno; jenže tváří v tvář ubrečenému Travisovi z role guru nebylo úniku. *Jak dobře víš, Lusi, to, co se mu děje, se mu děje výhradně kvůli tobě*, uchechtlo se jeho svědomí. *A on se s tím vypořádat neumí. Nemá v sobě ani půl mikrogramu odvahy.*

Pocit viny byl na okamžik tak silný, že měl Lucas sto chutí říct Travisovi o Fomalhiwě alespoň dodatečně. Jenže rozhodnutí už udělal – ve chvíli, kdy z něj tu Loď vymámil a nezmínil se, že záležitost, kvůli které Ji potřebuje, s sebou nese jistá rizika. Když do toho Roberta Travisova nezasvětil tehdy,

neměl právo udělat to teď, protože znalost všech souvislostí mu v očích Össeanů jediné přitíží. Hříchy Lucase Hildebrandta se zase jednou budou muset obejít bez rozhřešení. Výčitky svědomí –, a kýžená úleva od nich –, nejsou dostatečným důvodem brát Travisu do party.

Velký šéf Spencerů vyrazil k baru. Nalil si na tři prsty vodky a gestem mu taky nabídl. Lucas zavrtěl hlavou. Místo aby do sebe Travis obsah sklenky hodil na ex, jenom usrkl malý doušek – nejlepší důkaz, že toto *není* lék, ke kterému se ve vypjatých chvílích uchyluje. Zkrátka jenom poslušně dělal, co mu bylo nakázáno. Vzápětí zrovna tak poslušně zamířil ke stolu a složil své obrovské tělo do obrovského křesla. *Ach ano – když je mu úzko, spíš vyjídá ledničku, než aby se zpíjel; že mě to nenapadlo hned!* říkal si Lucas s úšklebkem. *Mohl jsem mu donést tlačenku s cibulí.* Travis se v křesle skoro ztrácel; dobrý příklad toho, jak se i obrovité tělo scvrkne, když člověk ohne hřbet. Nábytku se tohle nestává. Teď bylo obzvlášť dobře vidět, že Travisův trůn je pro Travisu velký *příliš*.

Lucas došel k němu. „Jestli mám být upřímný – nevěřím, že sem ještě přijdou, Bobe,“ ozval se nejchlácholivějším ze své sbírky chlácholivých tónů. „Tohle je psychologický trik. Udělali to, aby ti pocuchali nervy. Ani Össeané si nemohou dovolit všechno, a už vůbec ne k člověku ve tvém postavení. Žádnou takzvaně *otevřenou akci*. Byl by z toho přišerný skandál.“

Travis přikývl. Sklonil hlavu a prohlížel si nehty; konečky prstů měl zažloutlé jako od cigaret. „To souhlasí,“ zamumlal. „Určitý směr úvah v tomhle ohledu... zkrátka... ten úplně stačí, že? V takové situaci... při takových představách... Chápeš přece; člověka to docela podvědomě nutí tak trochu... trochu toužit po –“ Zarazil se. „Chci říct – ano, nejspíš máš pravdu, Luku,“ dokončil rychle. „I já si myslím, že už nepřijdou.“

Lucas mlčky hleděl na jeho shrbená ramena. *Odliv strachu, nástup rezignace*, blesklo mu hlavou; varovná jiskřička ze tmy, ozvěna neurčité vzpomínky. V Travisově tónu bylo něco, z čeho mu běhal mráz po zádech. Něco, co burcovalo všechny jeho instinkty. Záchvěv hrůzy byl podvědomý. Dokonale neurčitý. Ale nezpochybnitelný.

V tu chvíli k němu Travis vzhlédl. „Luku, myslíš... tedy, jaksi... myslíš, že jsem si to vyložil dobře?“ zeptal se rozechvěle. „Pořád o tom přemýšlím, ale... ale je to tak divné.“ Vytryskl z něj nepřírozený smích. „Rozumíš, člověk pak úplně ztrácí soudnost. Ty jsi byl na Össe. Viděl jsi to všechno. Řekni mi to upřímně. Prosím.“

Další upachtěná žádost o radu; další nutnost vyrobit autoritativní názor; ale na co vlastně? *Něco mi tady uniká*, uvědomil si Lucas. *Proboha. A je to něco naprosto zásadního.*

Zblízka se zadíval do Travisových očí. Strach v něm prudce narůstal a mrazil ho jako rozpínající se plyn, až dosáhl objemu ledové jistoty. Vzápětí Lucas viděl i nenápadné příznaky: chvilkové rozšíření zorniček... a zrovna tak letmo i nepřičetný, vytrěštěný výraz, který nemohl způsobit pouhý strach či kdovíjaké jiné hnutí mysli. Byl to jen mžik.

Lucas si v duchu spílal. *I já celou dobu uvažuju v intencích mafiánských filmů: komando Ōsceanů, hrozby, výslechy... pitomost za pitomostí! A tady celou dobu pod povrchem běží ještě jeden film. Ře Akkütlix! Já idiot.*

Samozřejmě že sem Ōsceané nepřijdou! Proč taky?

Už to nemají zapotřebí.

Je to vyřízená věc.

„Musíš s tím bojovat, Bobe!“ vyrazil ze sebe prudce. „Tohle není *tvoje skutečné* rozhodnutí, uvědom si to!“ Ale už když to říkal, docházela mu trpká ironie téhle situace. I kdyby z Roberta Trávise nějakým zázrakem opravdu vykřesal trochu vzdoru, takové rozhodnutí nebude *skutečné* a *Travisovo* o nic víc. Příkaz Ōsceanů nahradí příkaz Lucase Hildebrandta. Copak může člověk někomu zapůjčit svou vůli jako kapesník?

Každý se tím musí probít sám.

Travis zabořil tvář do dlaní. „Třeba to nedojde... až do krajnosti?“ vyplákl. Jeho hlas zněl nepřirozeně vysoko.

„Na to nespolehej. Musíš to utnout okamžitě. Bez milosti.“

Travis neodpovídal. Lucas se s bezděčnou hrůzou díval, jak jeho prsty kloužou po obličejí. Jak přejíždějí po rtech.

Najednou si je Travis chvatně vecpal do úst.

Začal je divoce sát. Zároveň se mu po tvářích rozléval ruměnec; možná nedokázal přestat, ale přece jen mu zbývalo dost přičetnosti, aby si uvědomoval, co dělá. Jak se to celé pokoušel zamaskovat, skláněl hlavu až k desce stolu. Lucas se otrásl. *Ty jeho žluté prsty*, říkal si. *Kolik toho má asi za nehty. Pěkná nedůslednost, Lusi; tvrdíš, že to má utnout okamžitě, a klidně ho necháš. Nechceš se rvát s tělesem s tak velkou setrvačností, tak je to! Čistě pragmaticky spoléháš na to, že pak s ním bude lepší pořízení.*

Ře Akkütlix.

Tohle je tak pekelně těžké.

Travis se náhle vzpamatoval. Rukávem si oťrel zpotené čelo a s námahou vstal. „Stejně je to zvláštní, vidíš? Právě já.“ Rozpačitě se zasmál a oslitanou rukou chytil Lucase za loket. „Oni... oni... oni v tom vidí oběť,“ drmolil. „Řekl bych, že je to vlastně pocta. Tak to vnímají, ne? Ale... ale já se tak strašně bojím.“ Oči mu zalétly ke stěně vedle dveří. „Myslíš... myslíš... myslíš, že to po mně doopravdy můžou chtít? Možná... možná by stačilo, kdybych...“ Zajíkl se hrůzou. „Kdybych dal trochu krve dobrovolně?“ skončil rozechvělou otázkou.

„To je jenom tvoje představa,“ okřikl ho Lucas ostře. „Poslouchej mě dobře, Bobe. *Nesmíš se té mandaly dotknout.*“

Travis na něj zíral. Neodvažoval se s ním přít, ale nesouhlasem se úplně dusil; díval se na něj s raněným, ukřivděným výrazem chlapečka, kterému rodiče právě oznámili, že jeho milované autíčko je rezavý křáp na vyhození. Lucasovi se zkřivily rty.

O co se to tu vůbec snaží? Věděl úplně přesně, jak je tahle rada zbytečná. Jak je dokonale správná a zároveň dokonale marná. Travis už to samozřejmě udělal. Okamžitě. Ráno šel do své kanceláře, přestože byla sobota. Proč asi? Strávil tam celý den, místo aby si užíval víkendu na nějakém příjemnějším místě. Stál před mandalou a přejížděl po ní rukama. Drásal ji nehty. Možná ji měl dokonce na stole a opíral se o ni tvář... dlouho, zasněně... ale přece jen mu to připadalo trochu nepatřičné, takže ji vrátil na zeď, než začal telefonovat.

To je jedno.

Zase ji sundá.

Lucas viděl, jak se Travis ošívá a vrhá kradmé pohledy na to místo vedle dveří, nenápadný jako začínající zlodějíček v supermarketu. Pevně ho vzal za ramena a otočil ho k sobě. „Mám pro tebe návrh, Bobe. Bude to takový pokus,“ začal opatrně. „Vyžaduje od tebe jisté sebezapření, ale věřím, že pokud mi aspoň trochu důvěřuješ, najdeš v sobě dost síly. Zabalíme tu věc do kusu látky a zamkneme ji do trezoru. Společně. Chvíli ji nebudeš mít na očích. Máš tady trezor, ne?“

Travis vyjekl a prudce se mu vyškubl. Vzápětí se vrhl ke zdi. Jako když velryba narazí na skálu, jeho tučné dlaně pleskly o povrch myceliálního reliéfu a doslova se k němu přisály. V těsném závěsu za rukama na mandalu dolehla i tvář.

Lucas se odvrátil. Tohle byla jedna z věcí, na které se člověk radši nedívá. Za zády slyšel vzdechy a neurčité mlaskavé zvuky; podle nich by skoro hádal, že v telestěně běží porno. Při té asociaci se mu udělalo doopravdy nanic.

Vrazil ruce do kapes a začal rázovat po kanceláři. Vůbec ho nenapadlo, co by měl dělat. Co by měl říct.

Ve skutečnosti ze všeho nejvíc toužil utéct.

Travis tady prosedí celou noc. A celou neděli. A další noc. S rukama na mandale. S mandalou na sádelnatém břiše. S lokty na koberci. S mandalou pod sebou. Neodolá a olízne ji. Neví proč. Nejistě se zasměje; nechápe, co ho na tom láká. Zkusí žvýkat tenký okraj z vysušených hub. Lehce. Pak víc. Hodiny a hodiny, ale nebude to stačit. Absurdní! Pořád tomu nerozumí. Ústa už nevnímají chuť, a tak si rozkousne jazyk. Zase jen lehce. Trochu. Opatrně. Ale čím dál víc. Trnou mu prsty, cítí svrbění na chodidlech a v dlaních. Má erekci. Má chvilkové křeče. Bojí se bolesti, ale pokušení je větší. Kromě toho... skutečná bolest nepřichází; je to jen tupé mravenčení v místech, kde by měla být. Šupinky z reliéfu se mu zadírají pod nehty. Málo! Nestačí to! Ještě, ještě víc! Rozdrásá si ruce. Pak si rozdrásá hruď. Pak si rozdrásá břicho a přirození. Jako na struhadle. Jako při souloží. Sem a tam, v divokém chvatu. V záchvěvech omračující slasti se kůže trhá o povrch mandaly... krásně a lehce, jako když se žárem odlupuje lak.

Krev se vsakuje do vláken houby.

Vlákná houby do krve.

Zvuky utichly. Travis se opíral o zeď a vyhýbal se Lucasovým očím s výrazem rozpačitého uspokojení; tak se člověk tváří, když je přistižen, jak se ráno plíží z bordelu. Ale nezdálo se, že mu kromě hrdosti cokoliv chybí. *Stojí mi to za to? Stojí za to on?* říkal si Lucas zachmuřeně. *Mám to udělat?!* Pokud mohl soudit, Travis šanci měl. Je velký rozdíl, jestli intravenózní mycelium vniká do těla trávicím traktem, nebo krví. Kořist, kterou zabil jed kurare na šípku, taky není problém jíst – ale běda ku chaři, když se řízne při vaření. Tohle je podobná záležitost. Bylo dost možné, že člověk jako Travis, chráněný mohutnými valy zbabělosti před jakýmkoliv nestandardním pokušením, zatím neriskoval jedině hlubší škrábnutí.

Ale láká ho to; samozřejmě. Nakonec to zkusí.

„Upřímně řečeno jsem o tobě pochyboval, Bobe. Myslel jsem si, že se své mandaly klidně vzdáš. Ale teď vidím, že jsi tomu doopravdy oddaný,“ ozval se Lucas. „Tenhle druh svátosti si nevybírám. Pokud je ti to souzeno, bude lepší přestat se bránit. Už jsem se rozhodl. Napomůžu ti.“ Mluvil s patetickou vážností, kterou tak často slychal na Össe. K össenským houbám a össenskému guru se ani nic jiného nehodí.

Travisova tvář se zakřivila směsí naděje a strachu. „Já... já ale...“ začal. Divoce se roztřásl.

Lucas si okamžitě uvědomil, co ho tak vyplašilo: myslí si, že ta nabídka doopravdy obnáší rituální smrt na össenský způsob... na což se zatím tak docela necítí. „Nemusíš mít obavy. Může se to odbýt v čistě symbolické podobě,“ chlácholil ho rychle. „Stačí tři kapky tvé krve, víc nic,“ upřesnil z okamžité inspirace. „Racionálnímu člověku to samozřejmě celé připada trochu přitažené za vlasy, ale tyhle össenské záležitosti mají svá vlastní pravidla... no, zkrátka, vždyť to znáš! Tobě to přece nemusím vysvětlovat, Bobe. Jejich hněv se utiší a ty budeš mnohem klidnější.“ Povzbudivě se usmál. „Myslíš, že by se tu našel ručník a miska s čistou vodou?“

Kombinace patosu a věcnosti zabrala dokonale. „Na konci chodby je kuchyňka,“ oznámil Travis. „Ručník... ručník možná bude jenom papírový.“ „Nevadí,“ ujistil ho Lucas.

Travis chvatně vyklouzl do chodby. Lucas počkal pět vteřin; dost na to, aby se kroky vzdálily.

Pak zamkl dveře.

Byl to pitomý trik; ale pořád lepší, než se tady s Travisem rvát. Dobře věděl, že času není nazbyt, a tak rovnou zapnul molekulární drtič, který tu byl na skartaci písemností, stáhl si pončo a přes látku sundal mandalu ze stěny. Chtěl ji hodit dovnitř úplně poslepu, pro jistotu, aby nemusel litovat příliš. Ale pak udělal tu chybu, že se přece jenom podíval.

Össenská mandala. Měla tak blízko k božské Celistvosti, jak jen hmotný předmět může mít; *zázrak, arkánum, ztělesnění snů.* Lucas byl vnímavý k těmhle věcem; tisíckrát se jim mohl vysmívat, ale působily na něj. Přestože si dával dobrý pozor, aby se jí nedotkl holou kůží, cítil její sílu tak jasně, jako kdyby ho vlákénka hyf už už držela za prsty. A ten vzor... Rë Akkütlix! Všechno se v něm svíralo; celé jeho já se otřásalo poryvy citů. Nemohl od toho odtrhnout oči.

Copak si snad něco takového nezaslouží lidskou krev? napadlo ho bezděky. Copak věc tak dokonalá nemá na oběti svaté právo?

A další myšlenka, ještě strašidelnější: *Doopravdy je život zrovna takového Roberta Travise cennější než její bezmezná, bezvýhradná, nadčasová krása?*

Mandala ho vtahovala do sebe. Vtahovala ho do Středu. Ze světa zmatků a krajně bezútěšné kocoviny, z vyhlídek na bolest a smrt, ze všeho, co ho tíží. *O co se tu vůbec pokouším? Tohle je přece mnohem lepší konec než mnohé*